Якось тому було — цить, місяця мая, —
Пішов я рубати бучину до гаю,
Бо дідько оногда, — чекайте: що-м віз?
Коноплі, здається, — сфармачив ми віз.

Приходжу до гаю, осмотрюю дуби —
Аж тутки на краці сидя си голуби.
А я си гадаю: ото ж би то див,
Аби я одного принаймні не вбив!

Шпуряю сокиров — ото ж ми ся вдало;
З цілої гілляки ні листа не впало!
А голуби мої фур-фур собі в день —
Я вивалив очі та й стою як пень.

Тфі, пек єму, лихо, — подумав я далі, —
Аби вже й голуби за дурня мня мали!?
Ви того, пся пари, не діждете чей!
Хапаю сокиру — за птахами: дей!

Забіг я у хащу, у хащі калина,
Я дивлюся ближче — а тамки дівчина!
Ширинку си шила, ци що там за шмат,
Та й ще і співати заставив ї кат.

"Заткай же си, дівко, на продаж ті зуби!
Не видиш ти світла, що пудиш голуби?"
А дівка ще дужче в калині гуде —
Голубчики моїх хто знає вже де.

Тото ж тобі, дівко, раз буде наука!
Гей, боже, як затну бардичку до бука —
Та далі до дівки, та в личенько: цям!
Рціть самі: не треба огрози дівкам?

Цілую, цілую, аж лупиться шкіра.
А дівка — міркуйте, що може зла віра! —
Узяла свій пояс — богдай же ся встік! —
Зв'язала мня з дубом, а я — ні в той бік.

Та як мня зв'язала — та в ноги до ката!
Я хочу ловити — гуп! — лежу, як лата.
А вна зо сміґу ся качає травов:
"Голубів ти треба? Ось маєш, пся кров!"

Так був я попацив... А ви си міркуйте
Та й з тими дівками собі не жартуйте.
Дівчата — то напасть: ти приязно д них,
А вни тя ще в'яжуть та робля си сміх.